

S
1. At si-ge ver-den ret far-vel i li-vets gry og li-vets kvæld er

A
1. At si-ge ver-den ret far-vel i li-vets gry og li-vets kvæld er

T
1. At si-ge ver-den ret far-vel i li-vets gry og li-vets kvæld er

B
1. At si-ge ver-den ret far-vel i li-vets gry og li-vets kvæld er

li - ge tungt at nem - me; det lær - tes al - drig her på jord, var,

li - ge tungt at nem - me; det lær - tes al - drig her på jord, var,

li - ge tungt at nem - me; det lær - tes al - drig her på jord, var,

li - ge tungt at nem - me; det lær - tes al - drig her på jord, var,

Je - sus, ej du i dit ord hos os, som du er hjem - me.

Je - sus, ej du i dit ord hos os, som du er hjem - me.

Je - sus, ej du i dit ord hos os, som du er hjem - me.

Je - sus, ej du i dit ord hos os, som du er hjem - me.

3. O Jesus, Herre, broder sød!
du kender bedst den bitre død,
du har den overvundet;
vor skabning grant og kender du
og ved, vi alle ser med gru
vort timeglas udrundet.

7. Kom, som du vill jeg ved det vist,
du selv har sagt, at her og hist
du kendes vil på røsten,
den røst, hvorved trods verdens larm
os hjertet brænde kan i barm
og smelte hen i trøsten.

8. O, lad mig i min sidste stund
det høre af din egen mund,
som ånd og liv kan tale,
hvor godt der er i Himmerig,
og at du stol har sat til mig
i dine lyse sale!

9. Før døden med sin istap-hånd
gør skel imellem støv og ånd,
bortvifter hjertets varme,
indslumre skal jeg da med lyst,
som barnet ved sin moders bryst,
i dine frelser-arme.